

DOOD DE VADER

SANDRONE
DAZIERI

'De koning van de Italiaanse thriller.'

– *UomoModerno Magazine*

THRILLER

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Uccidi il Padre*

Oorspronkelijke uitgever: Mondadori

Vertaling: Irene Goes

Omslagontwerp: Andrew Smith, www.asmithcompany.co.uk

Omslagbeeld: Stephen Mulcahey / Arcangel Images

Auteursfoto: Mario Tirelli

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2014 Sandrone Dazieri

Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Deze uitgave is tot stand gekomen
door bemiddeling van Grandi & Associati

ISBN 978 94 0160 362 1 | NUR 305

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is fictie. Personages en plaatsen zijn verzonnen door de auteur, bedoeld om het verhaal levensecht te maken. Iedere gelijkenis met feiten, plaatsen en personen, levend of niet meer in leven, berust op toeval.

Voor Olga, die heeft volgehouden

I

EERDER

De wereld is een ronde muur van grijs beton. De wereld is vol gedempte geluiden en echo's. De wereld is een cirkel zo groot als twee keer zijn gespreide armen. Zijn nieuwe namen zijn het eerste wat de jongen in die ronde wereld heeft geleerd. Het zijn er twee. Zoon hoort hij het liefst. Daar heeft hij recht op wanneer hij de juiste dingen doet, wanneer hij gehoorzaamt, wanneer hij snel en helder kan denken. Anders is zijn naam Beest. Wanneer hij Beest heet, krijgt de jongen straf. Wanneer hij Beest heet, heeft de jongen het koud en lijdt hij honger. Wanneer hij Beest heet, stinkt het in de ronde wereld.

Als Zoon niet Beest wil worden, moet hij de juiste plek onthouden van de dingen die hem zijn toevertrouwd en er goed voor zorgen. De emmer voor zijn behoeften moet altijd aan de balk hangen, totdat hij geleege wordt. De waterbeker moet altijd midden op tafel staan. Het bed moet altijd netjes en schoon zijn, met de dekens strakgetrokken. Het etensbord moet altijd naast het luik staan.

Het luik is het middelpunt van de ronde wereld. De jongen vreest en aanbidt het als een grillige godheid. Het luik kan onverwacht opengaan of dagenlang dicht blijven. Het luik kan eten doorgeven, schone kleren en dekens, boeken en potloden, of straf uitdelen.

Een fout wordt altijd bestraft. Voor kleine fouten is er de honger. Voor grotere fouten is er kou of vreselijke hitte. Eén keer had hij het zo warm dat hij niet eens meer zweette. Hij viel op de betonnen vloer en dacht dat hij doodging. Hij werd vergeven met een plens koud water. Toen was hij weer Zoon. Hij mocht weer drinken en de van vliegen vergeven poepemmer schoonmaken. Straf is hard in de ronde wereld. Onbarmhartig en afgemeten.

Zo dacht hij, tot hij erachterkwam dat de ronde wereld niet perfect is.

Er zit een scheur in de ronde wereld. De scheur is zo lang als zijn wijsvinger en hij zit precies daar waar de balk met de emmer in het beton steekt.

De jongen heeft hem wekenlang niet van dichtbij durven te bekijken. Weten dat de scheur daar zat, was iets wat gloeide in zijn bewustzijn, het laaide op en schroeide hem als vuur. De jongen wist dat kijken door de scheur tot de Verboden Dingen behoorde, want in de ronde wereld is alles verboden wat niet expliciet is toegestaan. Maar op een nacht is de jongen toch gezwicht. Voor het eerst in lange tijd, de tijd die altijd hetzelfde is in zijn ronde wereld, deed hij iets wat niet mocht. Hij deed het voorzichtig, langzaam, en hij lette goed op hoe hij zich bewoog. Hij stond op uit bed en deed of hij viel.

Stom Beest. Klungelig Beest. Hij deed of hij steun zocht bij de muur en hield zijn linkeroog heel even bij de scheur. Hij zag niets, alleen het donker, maar zijn daad was zo groots, zo heftig, dat hij urenlang bleef zweten. Urenlang wachtte hij op straf en pijn. Hij wachtte op kou en honger. Maar er kwam niets. Dat was een vreemde verrassing. In de tijd dat hij wachtte op wat komen ging, wat neerkwam op een slapeloze nacht en een koortsachtige dag, begon de jongen te begrijpen dat niet alles wat hij deed, werd gezien. Niet alles wat hij deed, werd gewogen en beoordeeld. Niet alles wat hij deed, werd beloond of bestraft. Hij voelde zich verloren en alleen, net zo erg als tijdens zijn eerste dagen in de ronde wereld, toen de herinnering aan Vroeger nog sterk was, toen deze muur nog niet bestond en hij een andere naam droeg dan Beest of Zoon. Maar nu wist de jongen niets meer zeker. Daarom durfde hij nog een keer te kijken. De tweede keer hield hij zijn oog bijna een hele seconde voor de scheur. De derde keer durfde hij ondertussen adem te halen. En toen zag hij het. Hij zag het groen. Hij zag het blauw. Hij zag een wolk die op een varken leek. Hij zag het rode dak van een huis.

Nu staat de jongen weer te kijken, balancerend op zijn tenen, met gespreide handen houvast zoekend bij het koude beton. Er beweegt iets, buiten, in licht dat er voor de jongen uitziet als ochtendlicht. Het is een donkere gestalte, die steeds groter wordt naarmate hij dichterbij komt. Plotseling begrijpt de jongen dat hij de allergrootste fout begaat, de overtreding waarvoor geen vergeving bestaat.

*De man die in het veld loopt is de Vader, en hij staat naar hem te kijken. Alsof de Vader zijn gedachten heeft gelezen versnelt hij zijn pas. Hij komt op hem af.
Hij heeft een mes in zijn hand.*

II

DE STEENKRING

1

De gruwel begon laat op een zaterdagmiddag in september, toen een man in korte broek met zijn armen stond te zwaaien in een poging het verkeer te stoppen. Hij had een t-shirt op zijn hoofd ter bescherming tegen de zon en hij droeg een paar versleten teen-slippers.

Terwijl de oude agent zijn collega de auto langs de kant van de provinciale weg liet zetten, bekeek hij de man met de korte broek, en hij wist meteen: die is gestoord. In zeventien dienstjaren had hij God mag weten hoeveel alcoholisten en verwarde types goedschiks of kwaadschiks tot bedaren weten te brengen, en de idioten pikte hij er zo uit. En die daar was zonder enige twijfel een idioot.

De twee agenten stapten uit de politieauto en de man in korte broek liet zich brabbelend op zijn hurken zakken. Hij was doodop en uitgedroogd. De jonge agent gaf hem het flesje water dat hij in zijn portier bewaarde en negeerde het vieze gezicht dat zijn collega trok.

Langzaam werd de man met de korte broek verstaanbaar. 'Mijn vrouw is weg,' zei hij. 'En mijn zoon is weg.' De man stelde zich voor als Stefano Maugeri. Die ochtend was hij met zijn gezin gaan picknicken, een paar kilometer verderop, in de Vallei van Vivaro, een natuurgebied niet ver van Rome. Ze hadden vroeg gegeten, en hij was in slaap gewiegd door een zacht briesje. Toen hij wakker werd, waren zijn vrouw en zijn zoon verdwenen.

Drie uur lang had hij tevergeefs naar hen lopen zoeken, tot hij volledig was verdwaald en kennelijk op deze provinciale weg was uitgekomen, strompelend over de berm en met een dreigende zon-

nesteek. De oude agent, die zijn mening iets begon bij te stellen, vroeg waarom hij zijn vrouw niet op haar mobiel had gebeld. Maugeri antwoordde dat hij dat wel had gedaan maar keer op keer werd doorgeschakeld naar voicemail, tot zijn batterij leeg was.

De oude agent bekeek Maugeri met iets minder scepsis. Echtgenotes die er met de kinderen vandoorgingen waren hem meer dan bekend, al lieten zij hun partner nooit zo in het open veld achter. Althans, niet levend.

De agenten brachten Maugeri terug naar de picknickplek. Daar was niemand meer. Alle bezoekers waren naar huis en alleen zijn eigen grijze Fiat Bravo stond nog eenzaam op het weggetje, niet ver van een rozerood kleed met etensresten en een Ben 10-pop.

De echte Ben 10, een jonge tekenfilmheld die in tien verschillende ruimtemonsters kan veranderen, zou in deze situatie de vorm hebben aangenomen van een soort reuzenvlieg en over de velden van de vallei zijn gaan vliegen op zoek naar de twee vermisten, maar de twee politieagenten konden niet anders dan de meldkamer bellen en alarm slaan, waarmee ze het startsein gaven voor een van de grootste zoekacties ooit in dat gebied.

Op dat punt verscheen Colomba ten tonele. Na een lange periode van afwezigheid zou dit haar eerste werkdag worden. En het zou zonder twijfel een van haar slechtste werkdagen ooit worden.

2

Alleen de fijne lijntjes bij haar groene ogen maakten haar iets ouder dan tweeëndertig, maar los daarvan was Colomba een opvallende verschijning, met haar gespierde lichaam, brede schouders en hoge, sterke jukbeenderen. Het gezicht van een krijger, had een minnaar ooit gezegd; een die haar paard zonder zadel berijdt en vijanden het hoofd af maait met een kromzwaard. Zij had gereageerd met een glimlach. Daarna had ze hem besprongen, bereden, de adem benomen.

Nu echter voelde ze zich meer slachtoffer dan krijger. Ze zat op de rand van het bad en staarde naar de telefoon in haar hand. Alfredo Rovere. Hij stond aan het hoofd van de recherche van Rome, was formeel nog altijd haar baas en mentor, en hij belde voor de vijfde keer in drie minuten; geen van de keren had ze opgenomen.

Colomba liep nog in badjas nadat ze had gedoucht, en ze was al vreselijk te laat voor het etentje bij vrienden waar ze eindelijk ja op had gezegd. Sinds ze uit het ziekenhuis was ontslagen, bracht ze het grootste deel van haar tijd alleen door. Ze waagde zich nauwelijks op straat; als ze het al deed was dat 's ochtends, vaak voor dag en dauw. Dan trok ze haar trainingspak aan en rende langs de Tiber, die langs haar appartement stroomde, vlak bij het Vaticaan.

Rennen op de kasseienstrook beneden langs de rivier was een oefening in alertheid, want behalve de kuilen moest ze ook de hondendrollen zien te vermijden en de ratten die uit de hopen rottend afval wegschoten, maar dat stoorde Colomba niet, net zomin als de uitlaatgassen, boven op straat. Dit was Rome, en ze

hield van Rome juist omdat ze vies en gemeen was, ook al zou een toerist dat nooit begrijpen. Om de dag deed Colomba na het hardlopen boodschappen op de hoek bij de buurtsuper van de twee Sri Lankanen. Op zaterdag legde ze het hele eind af naar de boekenkraam op Piazza Cavour, waar ze haar draagtas vulde met tweedehands boeken voor door de week: een ratjetoe aan klassiekers, detectives en kasteelromannetjes. Ze las ze bijna nooit uit. Bij ingewikkelde plots raakte ze de draad kwijt en als het te simpel werd, verveelde het haar. Het lukte niet om zich op wat dan ook te concentreren. Soms had ze het gevoel dat alles aan haar voorbijging.

Op een handvol winkeliers na kon Colomba hele dagen doorbrengen zonder een woord met iemand te wisselen. Natuurlijk, ze had haar moeder, maar naar haar kon ze luisteren zonder iets te hoeven zeggen, en ze had vrienden en collega's die haar nog belden. Op de spaarzame momenten dat ze aan zelfreflectie deed wist Colomba dat ze overdreef. Want het was bij haar méér dan een kwestie van goed alleen kunnen zijn; dat kon ze inderdaad prima. Nee, waar het om ging was haar onverschilligheid ten opzichte van de rest van de wereld. Ze wist dat het kwam door wat haar was overkomen, door de Ramp, maar hoe ze haar best ook deed, het lukte haar niet om door die onzichtbare laag heen te breken die haar scheidde van de rest van de mensheid. Dat was ook de reden dat Colomba de uitnodiging voor die avond toch maar had aanvaard, maar wel met zo veel tegenzin dat ze nog steeds stond te dubben wat ze aan zou trekken, terwijl haar vrienden al lang en breed aan het derde aperitiefje zaten.

Ze wachtte tot haar telefoon ophield met overgaan en ging verder met het borstelen van haar haar. In het ziekenhuis hadden ze het kort geknipt, maar nu was het weer bijna op de normale lengte. Net toen Colomba wat grijze haartjes ontdekte, ging de deurbel. Ze bleef staan met de borstel in haar hand, hopen dat ze zich had vergist, maar opnieuw ging de bel. Ze liep naar het raam en keek naar beneden: er stond een politiewagen voor de deur. Godverdomme, dacht ze en ze greep haar telefoon om Rovere te bellen.

Hij nam meteen op. 'De auto staat klaar,' zei hij als begroeting.
'Ja, godverdomme,' zei Colomba.
'Ik wilde je van tevoren waarschuwen, maar je nam niet op.'
'Ik stond onder de douche. En ik ben te laat voor een etentje.
Dus het spijt me, maar u kunt die agent laten vertrekken.'
'Je wilt niet weten waarom ik hem heb gestuurd?'
'Nee.'
'Ik zeg het je toch. Je moet een kijkje voor me nemen in de Valle
van Vivaro.'
'Wat is daar dan?'
'Ik wil de verrassing niet bederven.'
'Die heb ik net gehad.'
'De volgende is interessanter.'
Colomba zuchtte. 'Chef... ik ben met verlof. Misschien was u
dat vergeten.'
Maar Rovere klonk serieus. 'Ik heb je al die tijd toch nooit iets
gevraagd?'
'Nee, nooit,' gaf Colomba toe.
'Heb ik je ooit gevraagd om eerder terug te komen, heb ik ge-
probeerd je over te halen om te blijven?'
'Nee.'
'Deze gunst kun je me dus niet weigeren.'
'Nou en of ik dat kan.'
'Ik heb je nodig, Colomba.'
Ze hoorde aan zijn stem dat het menens was. Ze bleef even stil.
Ze voelde zich in een hoek gedreven. 'Moet het echt?' vroeg ze
toen.
'Dat lijkt me duidelijk.'
'En u wilt me niet zeggen waar het over gaat.'
'Ik wil je niet beïnvloeden.'
'Wat vriendelijk van u.'
'Nou? Ja of nee?'
Dit is de laatste keer, dacht Colomba. 'Oké. Maar zeg tegen dat
uniform beneden dat-ie zijn vinger van de bel af haalt.'
Rovere hing op en Colomba bleef een poosje naar de telefoon

kijken. Vervolgens belde ze haar vrienden dat ze niet kwam eten, wat op lauw protest stuitte, en trok een gerafelde spijkerbroek aan met een Angry Birds-sweater. Dat zou ze normaal gesproken nooit aandoen naar haar werk, en daarom deed ze het nu juist wel.

Ze pakte de sleutels van het kastje in de hal en met een routineus gebaar checkte ze of de holster aan haar riem zat. Haar vingers tastten in het niets. In een flits herinnerde ze zich dat haar pistool in de wapenkamer lag, al sinds de dag van haar opname, en dat was een heel onprettig gevoel, zoiets als op een stoepje stappen dat er niet is. Even was ze weer terug bij de laatste keer dat ze met hetzelfde gebaar naar haar wapen had gegrepen, en dat gevoel was de trigger voor een aanval.

Haar longen klapten dicht, en de kamer vulde zich direct met vluchtige schaduwen. Schimmen gleden schreeuwend langs de muur en over de vloer, steeds net buiten haar gezichtsveld, alleen waarneembaar vanuit haar ooghoek. Colomba wist dat ze niet echt waren, maar toch voelde zij ze tot in haar diepste vezels. Ze was bang. Het was een pure, blinde angst, die haar de keel dichtkneep en naar adem liet snakken. Op de tast zocht ze de rand van het kastje en ramde daar keihard op met de rug van haar hand. De pijn explodeerde in haar vingers en liep als een elektrische schok langs haar arm omhoog, maar die schok was nog niet heftig genoeg. Ze sloeg nog een keer, en nog een keer, totdat de huid van een knokkel opensprong en die schok haar longen weer op gang bracht, zoals een defibrillator doet met het hart. Ze hapte naar adem en zoog haar longen vol; na een poosje kon ze weer normaal ademen. De schimmen verdwenen, de angst smolt weg als ijskoud zweet in haar nek.

Ze leefde nog. Ze leefde. Vijf minuten lang bleef ze dat geknield op de vloer herhalen, tot ze het zelf begon te geloven.

3

Zo bleef Colomba een tijdje zitten, met volledige focus op haar ademhaling. Ze had al dagen geen paniekaanval gehad, wéken misschien wel. Direct na haar ontslag uit het ziekenhuis waren ze begonnen. Ze hadden gezegd dat het kon gebeuren, zulke aanvallen waren vrij normaal na wat ze had meegemaakt. Ze dacht dat de artsen het hadden over trillende handen of slapeloosheid. Maar de eerste aanval was alsof ze een aardbeving over zich heen kreeg en de tweede was zo mogelijk nog heftiger: ze was buiten westen geraakt door zuurstofgebrek en dacht dat ze doodging. De aanvallen kwamen vaak, soms wel drie of vier keer per dag. Een geluid of een geur was vaak al genoeg om er een te veroorzaken. De geur van rook bijvoorbeeld.

De psycholoog van het ziekenhuis had haar zijn nummer gegeven zodat ze hem kon bellen als ze behoefte had aan ondersteuning. Sterker nog, hij had haar op het hart gedrukt om hem vooral te bellen. Maar Colomba had noch met hem, noch met anderen gepraat over wat er met haar aan de hand was. Ze bewoog zich in een mannenwereld, en veel mannen zagen haar liever met een koffiekkan in de hand dan met een pistool; ze had geleerd om zwakheden en problemen te verbergen. En bovendien, ergens geloofde ze dat ze het verdiend had. Als straf voor de Ramp.

Terwijl ze haar gewonde hand verbond, overwoog ze om Rovere terug te bellen en te zeggen dat hij kon oprotten. Maar nee, ze zou de meeting gewoon zo kort mogelijk houden, net lang genoeg om niet onbeleefd te zijn, en dan zou ze naar huis gaan en de ontslagbrief posten die ze in de keukenla had liggen. Daar-

na zou ze bedenken wat ze met de rest van haar leven moest. Als ze maar niet op die gepensioneerde oud-collega's ging lijken die bij het bureau bleven rondhangen om het gevoel te hebben dat ze er nog bij hoorden.

Buiten was zo'n hevig onweer losgebarsten dat het leek of de wereld verging. Colomba trok een K-way-regenjack over haar sweater en ging de deur uit.

De politieauto werd bestuurd door een jongen die ondanks de plenzende regen uitstapte om haar te begroeten. 'Agent Massimo Alberti, rechercheur Caselli.'

'Terug de auto in, je wordt kletsnat,' zei ze en ze ging op de passagiersstoel zitten. Een aantal burens met paraplu's sloeg het tafereel nieuwsgierig gade. Ze was nog maar kortgeleden in het gebouw komen wonen, en niet iedereen wist wat voor werk ze deed. Misschien wel niemand, want ze maakte zelden een praatje met haar burens.

De politieauto was voor Colomba als de geur van thuis: de reflectie van het zwaailicht in de voorruit, de portofoon, de foto's van gezochte personen op de zonneklep, ze waren als vertrouwde gezichten die al te lang ver weg waren. Ben je er echt klaar voor om je baan op te geven? vroeg ze zich af. Nee, dat was ze niet. Maar ze kon niet anders.

Alberti zette de sirene aan en draaide de weg op.

Colomba zuchtte. 'Doe uit dat ding,' zei ze. 'We hebben geen haast.'

'Ik heb orders om u zo snel mogelijk af te leveren, mevrouw,' antwoordde Alberti, maar hij deed wat ze zei.

Ze schatte hem rond de vijftwintig, hij had een lichte huid en een hint van sproetjes. Hij rook naar aftershave, en hoewel dat niet paste bij het moment, beviel de geur haar wel. Misschien had Alberti een flesje bij zich en had hij snel wat opgespoten om indruk op haar te maken. Ook het uniform was veel te netjes en te schoon. 'Ben je nieuw?' vroeg ze.

'Ik ben net een maand klaar met de opleiding, mevrouw, na een jaar vrijwillige dienst in het leger. Ik kom uit Napels.'

'Je bent er laat bij.'

'Als ik het toelatingsexamen vorig jaar niet had gehaald dan was ik te oud geweest. Het is me net gelukt.'

'Veel succes,' mompelde ze.

'Mevrouw, mag ik iets vragen?'

'Kom maar op.'

'Hoe kom je bij de recherche?'

Colomba grijnsde. Bijna iedereen van de gewone politie wilde rechercheur worden. 'Dat gebeurt op voordracht. Vraag het aan je leidinggevende en volg een cursus rechercheren. Maar mocht het je lukken, zo leuk is het niet. En laat je horloge maar thuis.'

'Mag ik u vragen hoe u het heeft gedaan?'

'Na het toelatingsexamen in Milaan heb ik twee jaar op het hoofdbureau gewerkt, en daarna bij de Drugsbestrijding in Palermo. Toen meneer Rovere vier jaar geleden naar Rome vertrok, ben ik als zijn plaatsvervanger met hem meegegaan.'

'Naar Moordzaken.'

'Ik geef je een tip: zeg nooit "Moordzaken" als je wilt voorkomen dat iedereen meteen weet dat je een pinguïn bent.' Pinguïn was de naam voor nieuwe agenten. 'Zo noemen ze dat op tv. Het is de derde sectie van de recherche, oké?'

'Neem me niet kwalijk, mevrouw,' zei Alberti. Als hij bloosde werden zijn sproetjes donkerder.

Colomba had geen zin om over zichzelf te praten. 'Hoezo sturen ze jou alleen op pad?'

'Normaal gesproken zit ik op de wagen met een oudere collega, maar ik heb mezelf vrijwillig aangeboden voor het onderzoek, mevrouw. Wij waren het die Maugeri vandaag aantreffen op de provinciale weg.'

'Oké, één ding: ik heb geen flauw idee waar je het over hebt.'

Alberti bracht haar op de hoogte van de verdwenen picknickers en de man met de korte broek.

'Eigenlijk heb ik niet zo veel onderzocht. Ik ben naar de woning gegaan en daar heb ik de wacht gehouden,' zei Alberti.

'In het huis van de familie?'

‘Ja. Als de echtgenote ervandoor is gegaan, dan was het zonder iets mee te nemen.’

‘Wat zeiden de burenen?’

‘Niets bruikbaar, mevrouw, alleen maar praatjes,’ zei Alberti en hij glimlachte opnieuw. Het feit dat hij niet probeerde zijn gezichtsuitdrukking neutraal te houden, zoals nieuwelingen altijd doen, was een punt in zijn voordeel.

Colomba kon haar lachen niet inhouden en doordat ze dat niet meer gewend was, deed het bijna pijn aan haar gezicht. ‘Waar gaan we heen?’

‘De coördinatie van de onderzoeken gebeurt vanuit het hipisch centrum van Vivaro. Daar zitten wij, de carabinieri, de brandweer en de Bescherming Burgerbevolking. En dan nog een hele zwik van die irritante sensatiezoekers. Het nieuws heeft zich als een lopend vuurtje verspreid.’

‘Zoals gewoonlijk,’ zei Colomba.

‘Drie uur geleden was er wat beweging. Ik zag twee Land Rover Defenders vertrekken richting de Monte Cavo met daarin een aantal hoge functionarissen en de officier van justitie. De Angelis. Kent u hem?’

‘Ja.’ Ze mocht hem niet. Hoofdofficier van justitie Franco de Angelis was nogal publiciteitsgeil. Hij zat een paar jaar voor zijn pensioen, men zei dat hij een plek in het college van procureurs-generaal nastreefde en dat hij over lijken zou gaan om daar te komen. ‘Hoe ver is de Monte Cavo van de picknickplek?’ vroeg ze.

‘Twee kilometer door het bos, tien over de weg. Wilt u de informatie zien? Er ligt een printje in het dashboardkastje.’

Colomba pakte het. Er zaten twee van Facebook geplukte foto’s bij van de vermisten. Lucia Balestri had zwarte krullen, was negenendertig jaar oud, met een getekend gezicht. Het jongetje was mollig en droeg een brilletje met jampotglazen. Op de foto zat hij in een schoolbank, en hij keek niet in de lens. Zesenhalf jaar. Hij heette Luca.

‘Als ze helemaal tot aan de Monte Cavo zijn gekomen, dan

hebben ze nogal een wandeling gemaakt, hij en zijn moeder. En niemand heeft ze gezien, toch?’

‘Voor zover ik weet niet, nee.’

Het was weer gaan stortregenen, en meteen stokte het verkeer, maar door hun zwaailicht weken de auto’s voor hen uiteen als de Rode Zee voor Mozes en binnen een half uur waren ze bij de juiste afslag. Colomba zag dat het wemelde van de politieauto’s en busjes van de Bescherming Burgerbevolking. Bij de omheining van het paardencentrum, dat bestond uit enkele lage gebouwen met in het midden een piste, stond het helemaal afgeladen vol.

Stapvoets reden ze de provinciale weg af, die was dichtgeslibd met politiewagens, personenauto’s, bussen van de carabinieri, ambulances en brandweerwagens. Ze zag ook regiewagens van twee verschillende televisiezenders, met satellietschotels op het dak, en een mobiele keuken waar een dikke rookpluim uit kwam. Alleen de kraampjes en de schiettent ontbreken nog, dacht Colomba.

Alberti parkeerde achter een camper. ‘We zijn er, mevrouw Caselli,’ zei hij. ‘Meneer Rovere wacht op u in het crisiscentrum.’

‘Weet je waar het is?’ vroeg Colomba.

‘Ja, mevrouw.’

‘Loop maar even mee, dat scheelt tijd.’

Alberti zette de auto op de handrem en ging haar voor tussen de ogenschijnlijk verlaten gebouwen. Colomba hoorde het gehinrik van de paarden aan de andere kant van de muur en hoopte dat ze er niet eentje tegen het lijf zou lopen die op hol was geslagen door het onweer. Ze moesten in een van de kantoorgebouwen zijn. Twee agenten in uniform hielden de wacht en begroetten Alberti met een knikje. Tegen haar zeiden ze niets. In hun ogen was ze een gewone burger.

‘Wacht hier,’ zei ze, en ze opende zonder kloppen de deur waarop stond: POLITIE – KLOPPEN SVP.

De kamer was een oud archief met stalen archiefkasten langs de muur. Een stuk of zes politieagenten in uniform en in burger zaten aan vier grote bureaus in het midden druk in hun telefoons

en portofoons te praten. Colomba zag Alfredo Rovere staan voor een landkaart die op een van de bureaus lag uitgespreid. Hij was klein van postuur, ongeveer zestig jaar, met dun grijs haar dat netjes naar achteren was gekamd. Colomba zag dat zijn schoenen en sokken tot aan de enkels onder de modder zaten.

De agent die naast de ingang zat, keek omhoog en herkende haar. 'Mevrouw Caselli!' riep hij en hij ging staan. Colomba kon niet op zijn naam komen, maar wel op de afkorting die hij gebruikte als hij meldkamerdienst had: Argo 03.

Colomba forceerde een glimlach en gebaarde dat iedereen door kon gaan met werken. 'Gaat uw gang, alstublieft.'

Argo gaf haar een hand. 'Hoe gaat het, mevrouw? We hebben u gemist.'

'Ik jullie niet,' zei ze, zogenaamd voor de grap. Argo ging verder met bellen en al snel was iedereen weer volop in gesprek. Uit wat ze zeiden begreep Colomba dat er controleposten waren opgesteld langs de provinciale weg. Vreemd. Dat was niet de gangbare procedure bij een verdwijning.

Rovere was bij haar komen staan. Hij legde zijn handen op haar schouders en keek haar in de ogen. Zijn adem rook naar sigaretten. 'Je ziet er goed uit, Colomba. Echt.'

'Dank u, meneer,' antwoordde zij. Dat kon ze van hem niet zeggen. Hij zag er vermoeid en oud uit. Hij had wallen onder zijn ogen en een baard van een paar dagen. 'Wat is er aan de hand?'

'Nieuwsgierig?'

'Helemaal niet. Maar nu ik er toch ben...'

'Je zult het zo zien,' zei hij. Hij pakte haar bij de arm en leidde haar naar de deur. 'We gaan een auto zoeken.'

'De mijne staat klaar bij de ingang.'

'Nee, het moet een jeep zijn.'

Ze liepen de kamer uit en Alberti, die tegen de muur geleund stond, schoot in de houding.

'Wat doe jij nog hier?' vroeg Rovere.

'Ik heb gezegd dat hij moest wachten,' zei Colomba. 'Ik had gehoopt snel klaar te zijn.'

'Kun je overweg met een terreinwagen?' vroeg Rovere aan Alberti.

'Zeker, meneer.'

'Ga naar de ingang en regel er een, wij wachten hier,' beval Rovere.

Alberti rende naar buiten. Rovere stak een sigaret op ondanks het bord VERBODEN TE ROKEN.

'Gaan we naar de Monte Cavo?' vroeg Colomba.

'Ik probeer dingen voor je stil te houden en jij komt er gewoon zelf achter,' antwoordde hij.

'Had u gedacht dat ik niet met de chauffeur zou praten?'

'Dat zou ik fijn hebben gevonden.'

'Maar wat is daar dan?'

'Dat zul je met eigen ogen zien.'

Een Land Rover Defender reed achteruit de binnenplaats op, en miste op een haar na een motor van de verkeerspolitie.

'Dat werd tijd.' Rovere pakte Colomba's arm om haar naar buiten te leiden.

Ze maakte zich los. 'Hebben we haast?'

'Ja, binnen een uur zijn we daar niet meer welkom.'

'Waarom?'

'Ik wed dat je daar zelf achterkomt.'

Rovere deed het portier voor haar open. Colomba stapte niet in. 'Ik overweeg serieus om naar huis te gaan, meneer,' zei ze. 'Ik hou niet van raadseltjes. Nooit gedaan ook.'

'Leugenaar. Dan had je een ander vak gekozen.'

'Dat ben ik ook van plan.'

Hij zuchtte. 'Weet je het zeker?'

'Zo zeker als wat.'

'Daar hebben we het later nog over. Kom, stap in.'

Lijdzaam schoof Colomba achterin.

'Goed zo,' zei Rovere, en hij ging voorin zitten.

Op aanwijzing van Rovere reden ze vanaf het hippisch centrum de provinciale weg van Vivaro op en na een kilometer of vijf namen ze de Via dei Laghi tot aan de rijksweg naar Rocca di

Papa. Ze passeerden de laatste huizen en een *trattoria* waar een groepje agenten onder een afdakje koffie stond te drinken en te roken. Nergens was nog een gewoon mens te bekennen, er waren alleen nog uniformen en militaire wagens op straat. Ze reden nog een kilometer en namen toen de weg omhoog naar de Monte Cavo.

Op de plek waar ze stopten was verder niemand. Voorbij de bomen aan het eind van het pad zag Colomba het schijnsel van bouwlampen in het duister.

‘Vanaf hier moeten we lopen, het pad is te smal,’ zei Rovere. Hij opende de kofferbak en pakte er twee Maglite-zaklampen uit.

‘Moet ik op zoek naar verstopte briefjes?’

‘Dat zou mooi zijn, hè? Als ze eens een keer wat kant-en-klare aanwijzingen voor ons zouden achterlaten,’ zei Rovere. Hij gaf haar een zaklamp.

‘Aanwijzingen waarvoor?’

‘Geduld.’

Ze liepen het pad op, dat aan beide kanten werd beschermd door bomen waarvan de takken waren vervlochten, waardoor het net een groene gang was. Er heerste een bijna volledige stilte nu de regen was opgehouden. De geur van vocht en rottende bladeren deed Colomba denken aan *funghi*, die ze als kind ging zoeken met een oom die inmiddels al jaren dood was. Ze kon zich niet herinneren of ze ooit met *funghi* waren thuisgekomen.

Rovere stak nog een sigaret op, hoewel hij al moeilijk ademde door de inspanning van de wandeling. ‘Dit is de heilige weg,’ zei hij.

‘Hoe bedoel je?’

‘Dit is een pad dat vroeger naar een Romeinse tempel leidde. Zie je? Dit zijn nog de oorspronkelijke plaveien,’ zei Rovere. Hij richtte de zaklamp op platen grijs basalt, aangevreten door de tijd. ‘Een van de onderzoeksteams is hier drie uur geleden het pad op gegaan en ze zijn doorgelopen tot aan het uitkijkpunt.’

‘Welk uitkijkpunt?’

Rovere scheen met zijn zaklamp op de rij bomen voor hen. 'Daarachter.'

Colomba bukte onder een wirwar van takken door en kwam op een wijds rotsplateau met een stalen hekwerk aan de rand. Het uitkijkpunt bood uitzicht op een open plek, ongeveer tien meter lager, met middenin een groepje pijnbomen en steeneiken. Tussen het weggetje en de bomen stonden twee Defenders geparkeerd en een busje van de politie voor het vervoer van technisch materieel. Te horen was het gegrom van de dieselgenerator voor de bouwlampen en de echo van stemmen.

Hijgend als een oude stoomtrein kwam Rovere naast haar staan. 'Hier is het team gestopt. Het was bij toeval dat zij ze zagen.'

Luisterend naar de aanwijzingen van Rovere liet Colomba haar zoeklicht over de afgrond glijden.

Op een rotsblok aan de rand van het donker zag ze iets wit oplichten wat in eerste instantie leek op een plastic tas die vastzat in de struiken. Ze mikte haar lichtbundel erop en zag dat het twee wit met blauwe sneakers waren die hingen te draaien aan een struik. Zelfs van die afstand zag ze dat het maat 29 of 30 moest zijn, kinderschoenen.

'Is het jongetje hier gevallen?' vroeg Colomba.

'Kijk nog eens goed.'

Ze keek opnieuw en toen zag Colomba dat de schoenen niet waren blijven steken in de struik. De veters waren aan elkaar geknoopt. Ze draaide zich om en keek Rovere aan. 'Iemand heeft ze daar opgehangen.'

'Ja. Daarom is het team ook naar beneden afgedaald. Hierlangs, alsjeblieft.' Hij wees op het weggetje. 'Maar pas op, het is stijl. Een van onze jongens heeft zijn enkel verzwikt.'

Rovere ging haar voor en Colomba volgde hem. Ongewild was ze toch nieuwsgierig geworden. Wie had die schoenen daar opgehangen? En waarom?

Een plotselinge windvlaag blies regendruppels in haar gezicht en Colomba schrok op, ze voelde druk op haar longen. *In godsnaam niet weer een aanval*, zei ze. *Laat hem maar komen als ik thuis ben*,

en nog een huilbui ook. Maar niet nu, alsjeblieft. Tegen wie ze het had, wist ze niet. Ze wist alleen dat de sfeer van die plek op haar zenuwen begon te werken en ze wilde zo snel mogelijk weg. Ze lieten de rij bomen achter zich en kwamen uit op een rotsachtige terp, overwoekerd door verdord hoog gras en braamstruiken, en daar stond een aantal gigantische stenen op, in een halve cirkel. Om een van die stenen heen had zich een man of tien verzameld, onder wie Franco de Angelis en rechercheur Marco Santini van het Landelijk Bureau Recherche. Twee kerels in witte overalls fotograferden iets aan de voet van de steen, iets wat Colomba niet kon zien. Op hun hesje stond de afkorting FTG, van Forensisch Team Gewelddelicten, en ineens begreep Colomba alles, ook al had ze het eigenlijk vanaf het begin al geweten. Zij hield zich niet bezig met vermissingszaken, haar werk was moord. Ze zette een stap dichterbij. De steen wierp een donkere, scherpe schaduw over een opgekrulde gedaante op de grond. Laat het niet het jongetje zijn, dacht Colomba. Haar wens werd verhoord.

Het lijk was dat van de moeder.

Ze was onthoofd.